

Hanteringen av hemliga tvångsmedel vid åklagarkammaren i Örebro

1. SAMMANFATTNING

Säkerhets- och integritetsskyddsmyndigheten konstaterar att det under åren 2015 – 2016 har funnits flera fel och brister i hanteringen av hemliga tvångsmedel vid åklagarkammaren i Örebro.

- I ett ärende har åklagaren ansökt om och beviljats tillstånd till hemlig övervakning i realtid för att lokalisera och gripa en skäligen misstänkt person trots att rättslig grund för ett gripande inte förelåg. Det kan också ifrågasättas om det är rättsenligt att ansöka om hemlig övervakning i realtid för att lokalisera och gripa en person.
- I ett ärende har verkställigheten av hemlig avlyssning inte avbrutits trots att de misstänkta befunnit sig utomlands.
- I ett ärende har åklagaren ansökt om och beviljats tillstånd till hemligt tvångsmedel trots att laglig grund för åtgärden saknats. Beslutet verkställdes dock aldrig.
- I en tredjedel av ärendena har beslut om förstöring av material från hemlig tvångsmedelsanvändning inte fattats med erforderlig skyndsamt.
- I en fjärdedel av ärendena har den första prövningen av om den enskilda ska underrättas om tvångsmedelsanvändningen inte gjorts inom den lagstadgade tiden.
- I två ärenden har åklagarens beslut att skjuta upp underrättelser till enskilda inte dokumenterats. Det har därför inte varit möjligt att kontrollera om åklagaren följt bestämmelser rörande underrättelser till enskilda.
- Dokumentationen har brustit i olika avseenden.

Nämnden avser att ta upp vissa förhållanden som gäller Polismyndighetens hantering till utredning i särskilda ärenden.

Innehåll

1. SAMMANFATTNING.....	1
2. GRANSKNINGEN.....	3
3. RÄTTSLIGA UTGÅNGSPUNKTER.....	3
3.1. Inledning	3
3.2. Tillstånd till hemligt tvångsmedel	3
3.3. Förstöring av material	4
3.4. Underrättelser till enskilda.....	4
3.5. Dokumentation.....	5
4. NÄMNDENS IAKTTAGELSER OCH BEDÖMNING	5
4.1. Tillstånd och verkställighet av tvångsmedelsbesluten.....	5
4.1.1. Kontroll av verkställigheten.....	5
4.1.2. Syftet med en hemlig övervakning i realtid.....	5
4.1.3. Hemlig avlyssning när de misstänkta befunnit sig utomlands.....	7
4.1.4. Ansökan om hemlig övervakning som saknat laglig grund.....	7
4.2. Förstöring av material	8
4.2.1. Sena beslut om förstöring	8
4.2.2. Intyg om förstöring	9
4.2.3. Material bevaras trots intyg om förstöring.....	9
4.3. Underrättelser till enskilda.....	9
4.3.1. Lagstadgade frister följs inte.....	9
4.3.2. Dokumentation saknas	10
4.3.3. Ofullständiga underrättelser har lämnats	10
4.4. Dokumentation.....	11
5. BESLUT	11

2. GRANSKNINGEN

Nämnden har den 20 och 21 november 2017 genomfört en inspektion vid åklagarkammaren i Örebro, varvid samtliga tvångsmedelsärenden som inletts under åren 2015 och 2016 granskats.

Nämnden har särskilt granskat

- om tillstånd funnits för respektive tvångsmedelsåtgärd,
- om bestämmelserna om förstöring av upptagningar och uppteckningar från tvångsmedelsanvändningen följts,
- om bestämmelserna om underrättelse till enskild följts och
- om vidtagna åtgärder dokumenterats på ett tillfredsställande sätt.

I vissa ärenden har verkställigheten av tillståndsbesluten och besluten om förstöring av upptagningar och uppteckningar från tvångsmedelsanvändningen kontrollerats.

Med anledning av de iakttagelser som nämnden gjort vid granskningen har berörda åklagare besvarat frågor.

3. RÄTTSLIGA UTGÅNGSPUNKTER

3.1. Inledning

Bestämmelser om hemliga tvångsmedel, såsom t.ex. hemlig avlyssning av elektronisk kommunikation (hemlig avlyssning) och hemlig övervakning av elektronisk kommunikation (hemlig övervakning) finns framförallt i 27 kap. rättegångsbalken (RB).

3.2. Tillstånd till hemligt tvångsmedel

Beslut om hemliga tvångsmedel meddelas av rätten efter framställning av åklagare (27 kap. 21 § första stycket RB).¹

Ett tillstånd till hemliga tvångsmedel får inte bestämmas längre än nödvändigt och får, när det gäller tid som infaller efter beslutet, inte överstiga en månad från dagen för beslutet (27 kap. 21 § andra stycket RB). Tillståndstiden kan förlängas genom nya beslut.

En tvångsmedelsåtgärd kan upphöra antingen genom att tillståndstiden löper ut eller genom att tvångsmedelsbeslutet upphävs. Om det inte längre finns skäl för ett beslut ska åklagaren eller rätten omedelbart upphäva beslutet (27 kap. 23 § RB).

¹ Under vissa förutsättningar får dock tillstånd till åtgärderna ges av åklagaren i avvaktan på rättens beslut (se 27 kap. 21 a § första stycket RB).

3.3. Förstöring av material

Reglerna om granskning, bevarande och förstöring av upptagningar och uppteckningar (material) från hemlig tvångsmedelsanvändning finns i 27 kap. 24 § RB. Material ska, i de delar det är av betydelse från brottsutrednings-synpunkt, bevaras till dess att förundersökningen har lagts ned eller avslutats eller, om åtal väckts, målet avgjorts slutligt. Om materialet är av betydelse för att förhindra förestående brott ska det bevaras så länge det behövs för detta ändamål. Materialet ska därefter förstöras.

Ansvar för att material förstörs åligger som huvudregel den åklagare som är eller har varit förundersökningsledare i den utredning i vilken tvångsmedelsanvändningen förekommit.² Om förundersökningen återgått till Polismyndigheten ansvarar som regel den polisiära förundersökningsledaren för att materialet förstörs. Även i dessa situationer bör den överlämnande åklagaren erinra den mottagande förundersökningsledaren om ansvaret för de åtgärder som ska vidtas och dokumentera detta.³

I Åklagarmyndighetens rättspromemoria anges att ett förstöringsbeslut ska vara skriftligt och diarieföras och att den åklagare som är eller har varit förundersökningsledare ska ansvara för att diarieföring sker. Vidare anges att förstöringsbesluten ska expedieras till Polismyndigheten och att åklagaren i beslutet ska begära en skriftlig bekräftelse från Polismyndigheten om att förstöring skett.⁴

3.4. Underrättelser till enskilda

Bestämmelser om underrättelse till enskild med anledning av hemlig tvångsmedelsanvändning finns i 27 kap. 31-33 §§ RB. Syftet med bestämmelserna är att ge den som utsatts för ett hemligt tvångsmedel möjlighet att i efterhand bedöma vilket integritetsintrång som åtgärden har inneburit och att reagera mot vad som kan anses ha varit en rättsstridig åtgärd.⁵

Huvudregeln är att den som är eller har varit misstänkt för brott ska underrättas om hemlig tvångsmedelsanvändning som han eller hon har utsatts för (27 kap. 31 § första stycket RB). I vissa specifika fall behöver en underrättelse inte lämnas (se 27 kap. 31 och 33 §§ RB).

En underrättelse ska lämnas så snart det kan ske utan men för utredningen, dock senast en månad efter det att förundersökningen avslutades (27 kap. 31 § fjärde

² Se nämndens uttalande den 26 april 2012 ”Granskning av förstöring av material från hemliga tvångsmedel i vissa avseenden” dnr103-2011 och 113-2011.

³ Se nämndens uttalande den 29 september 2011 ”Uttalande om vissa frågor rörande tvångsmedelsdiarium m.m.” dnr 96-2011.

⁴ RättsPM 2012:8, Hemliga tvångsmedel – hanteringen i vissa avseenden, s. 23.

⁵ Prop. 2006/07:133, s. 30.

stycket RB). Omfattas uppgifterna av sekretess ska underrättelsen skjutas upp till dess att sekretessen inte längre gäller (27 kap. 33 § första stycket RB). Har det på grund av sekretess inte kunnat lämnas någon underrättelse inom ett år efter det att förundersökningen avslutades får underrättelse underlåtas (27 kap. 33 § andra stycket RB). Åklagaren är i dessa fall skyldig att underrätta nämnden om sitt beslut (14 b § andra stycket förundersökningskungörelsen [1947:948]).

3.5. Dokumentation

Enligt Åklagarmyndighetens föreskrifter om diarieföring (ÅFS 2005:19) ska uppgifter om hemliga tvångsmedel registreras i ett tvångsmedelsdiarium. Till uppgifter av detta slag hör underrättelser till enskilda med anledning av att hemligt tvångsmedel har använts (3 §). Av föreskrifterna följer vidare att de uppgifter som krävs för att kunna följa handläggningen av ett ärende ska registreras i diariet (6 §).

4. NÄMNDENS IAKTTAGELSER OCH BEDÖMNING

4.1. Tillstånd och verkställighet av tvångsmedelsbesluten

4.1.1. Kontroll av verkställigheten

I samtliga granskade ärenden finns tillstånd från rätten till de hemliga tvångsmedelsåtgärderna.

I ett ärende där nämnden kontrollerat verkställigheten av tillståndsbeslutet finns uppgifter i Polismyndighetens avlyssningssystem som tyder på att hemlig avlyssning pågått under några dagar efter det att åklagaren beslutat att häva tvångsmedelsbeslutet. Hävningsbeslutet expedierades till Polismyndigheten samma dag som det meddelades. Mot bakgrund härav saknas anledning att inom ramen för detta ärende utreda förhållandena vidare. Nämnden avser att ta upp saken till utredning i ett särskilt ärende.

Övriga kontrollerade beslut har verkställts inom ramen för tillståndstiden.

4.1.2. Syftet med en hemlig övervakning i realtid

I ett tvångsmedelsärende har åklagaren beviljats tillstånd till hemlig övervakning avseende ett mobiltelefonnummer som innehades av en person som var skäligen misstänkt för våldtäkt. Övervakningen avsåg uppgifter om i vilket geografiskt område detta telefonnummer funnits vid tiden för brottet. Åklagaren har även beviljats tillstånd till hemlig övervakning i realtid från och med dagen för ansökan och en månad framåt. I den promemoria som ligger till grund för ansökan anges att det är av synnerlig vikt att tillstånd till hemlig övervakning beviljas från några dagar före brottet för att kunna konstatera om telefonen

funnits i Örebrotrakten, och i realtid för att kunna lokalisera och gripa gärningsmannen. Den misstänkte anhölls i sin frånvaro två dagar efter att ansökan om hemlig övervakning beviljats. Beslut om hämtning till förhör har inte fattats i ärendet.

Åklagaren har uppgett följande såvitt gäller ansökan om hemlig övervakning i realtid med avseende på att åtgärden ska vara av synnerlig vikt för utredningen.

Av utredningsuppgifterna framgick att gärningsmannen hade uppgett ett falskt namn till målsäganden och till ett vittne. Gärningsmannen hade även lämnat ett telefonnummer genom vilket han kunde identifieras. Gärningsmannen var inte bosatt på orten och gick inte att anträffa på den adress som vittnet uppgett. Det avgörande vid bedömningen om det fanns synnerliga skäl att använda hemliga tvångsmedel var att det inte bedömdes möjligt med enbart fysisk och inre spaning mot gärningsmannen.

Kammarchefen har uppgett att det normalt inte anses vara av synnerlig vikt för utredningen att lokalisera och gripa en gärningsman men att det inte finns skäl att ifrågasätta åklagarens bedömning i det här fallet.

Hemlig övervakning avseende en skäligen misstänkt person får användas endast om åtgärden är av synnerlig vikt för utredningen (27 kap. 20 § första stycket RB). Rekvisitet innebär ett krav på att de förväntade uppgifterna som kan erhållas genom åtgärden har verkligt betydande effekter för utredningsarbetet. Det förutsätts också att andra metoder (skuggning, övervakning) vid beslutstillfället redan prövats och befunnits otillräckliga eller på förhand kan bedömas som utsiktslösa.⁶

JO har uttryckt tveksamhet till att ett hemligt tvångsmedel använts endast för att lokalisera och gripa en skäligen misstänkt, och framfört att detta inte kan anses vara av ”synnerlig vikt för utredningen” på det sätt som avses i lagrummet.⁷ Det kan alltså ifrågasättas om det i det aktuella fallet var rättsenligt att ansöka om hemlig övervakning i realtid i syfte att lokalisera och gripa gärningsmannen. Rättsläget är dock inte helt klart i det avseendet.

Nämnden konstaterar att det vid tidpunkten för ansökan om tvångsåtgärden inte fanns något beslut om att anhålla den misstänkte i sin frånvaro. Någon grund för ett gripande eller annan frihetsberövande åtgärd med anledning av brottsmisstanken fanns alltså inte. Åklagaren borde följaktligen inte ha ansökt om hemlig övervakning i realtid för det angivna syftet.

Ansökan om hemlig övervakning avseende historiska uppgifter ger inte anledning till någon erinran från nämndens sida.

⁶ Per Olof Ekelöf m.fl. Rättegång tredje häftet, 7 u., (2006) s. 91.

⁷ Se JO 1994/95 s. 34 ff. och JO 2011/12 s. 71 ff.

4.1.3. Hemlig avlyssning när de misstänkta befunnit sig utomlands

Av dokumentationen i ett tvångsmedelsärende framgår att några personer som misstänktes för grovt narkotikabrott befunnit sig utomlands under en period då åklagaren haft tillstånd till hemlig avlyssning av deras telefonnummer. Någon begäran om internationell rättslig hjälp avseende hemlig avlyssning finns inte i ärendet.

Ansvarig åklagare har anmodats att lämna upplysningar angående hur tvångsmedlet har verkställts mot bakgrund av uppgiften om utlandsvistelse. Åklagaren har uppgett följande.

Av materialet framgick att resan skulle vara kortvarig. Jag bedömde att avlyssningen inte skulle kopplas ned under den tiden då jag annars hade varit tvungen att ansöka om ett nytt tillstånd så snart de enskilda återvände till Sverige. Vi skulle då missa värdefull information. Under tiden de misstänkta var utomlands skedde ingen aktiv avlyssning.

Efter begäran om förtydliganden av om svaret skulle uppfattas som att avlyssningen tillfälligt kopplats ned eller att avlyssningen pågick under utlandsvistelsen har åklagaren anfört att beslutet till polisen var att man inte fick ”lyssna/ta del av det som hände på telefonerna” under utlandsvistelsen. Åklagaren har vidare uppgett att telefonerna inte kopplades ned men att inga inspelningar eller liknande fick ske under den aktuella tiden. Telefonerna skulle endast bevakas för att se när de misstänkta var åter i Sverige. Något beslut om nedkoppling har inte fattats.

Kammarchefen har tillagt att hon uppfattat det som att ”avlyssningslinan har löpt men ingen har lyssnat”.

Nämnden konstaterar att hemlig avlyssning av en mobiltelefon utomlands förutsätter beslut av det andra landets myndigheter och medverkan av lokal operatör. Genom att åklagaren inte beslutat att åtminstone tillfälligt avbryta avlyssningen fanns det risk att verkställighet ägt rum utanför Sveriges territorium, vilket det i detta fall inte fanns tillstånd till. Åklagaren borde följaktligen beslutat att avlyssningen skulle avbrytas helt under den tid som de misstänkta befann sig utomlands. Inte ens någon ”bevakning” av telefonerna var tillåten under den tiden. Nämnden betonar vikten av att åklagare dokumenterar allt som är av betydelse avseende tvångsmedelsanvändningen. Det gäller även uppgifter om verkställigheten.

4.1.4. Ansökan om hemlig övervakning som saknat laglig grund

I ett tvångsmedelsärende har åklagaren ansökt och beviljats tillstånd till hemlig övervakning i en förundersökning om bedrägeri enligt 9 kap. 1 § brottsbalken

(BrB). Straffet för bedrägeri är fängelse i högst två år. För grovt bedrägeri är enligt 9 kap. 3 § BrB straffet fängelse i lägst sex månader och högst sex år. Av en tjänsteanteckning i tvångsmedelsärendet noterad på tillståndsbeslutet framgår att ansökan ”återtogs” av åklagaren samma dag som tillståndet hade beviljats eftersom misstanken inte bedömdes utgöra grovt brott.

Ansvarig åklagare har sammanfattningsvis uppgett följande.

Ansökan borde inte ha gjorts men på grund av stress och hög arbetsbelastning gjordes misstaget. Knappt en timme efter det att beslutet beviljades kontaktades jag av lagmannen som hade beviljat tillståndet och nu uppmärksammat felet. Jag återtog då genast ansökan och meddelade polisen att beslutet inte längre gällde.

Nämnden konstaterar att det inte har funnits förutsättningar för att ansöka om hemlig övervakning i det aktuella fallet. Såväl tingsrätten som åklagaren har vidtagit åtgärder för att det felaktiga tillståndsbeslutet inte skulle verkställas och så kom inte heller att ske. Nämnden finner därför inte skäl att vidta några ytterligare åtgärder, men betonar vikten av att åklagare dokumenterar åtgärder och beslut på ett rättvisande sätt.

4.2. Förstöring av material

4.2.1. Sena beslut om förstöring

Vid inspektionstillfället fanns beslut om förstöring i samtliga ärenden där förstöringstidpunkten inträtt. I en tredjedel av dessa ärenden har dock besluten fattats tre till sju månader efter det att förundersökningen lades ned eller avslutades eller, om åtal väckts, målet avgjordes slutligt.

Kammarchefen har sammanfattningsvis uppgett följande.

Kammaren har fram tills nu inte haft särskilda rutiner för att påminna åklagarna om frister för att fatta beslut om förstöring av material. Vidare kan det konstateras att det vid flera tillfällen har brustit i kommunikationen vid överlämning av ärenden kollegor emellan. Under den granskade perioden handlades alla hemliga tvångsmedel manuellt. I och med införandet av det nya tvångsmedelsdiariet i januari 2017 har situationen förbättrats avsevärt. Rutiner kommer att införas för diarieföring av påminnelser om att ta beslut om förstöring och för rotelvård avseende pågående ärenden i systemet.

Beträffande ett specifikt ärende har kammarchefen uppgett att det får anses rimligt att beslut om förstöring fattats tre månader efter lagakraftvunnen dom.

Genom reglerna om förstöring ska säkerställas att material från hemliga tvångsmedel inte bevaras i större utsträckning eller under längre tid än nödvändigt. Nämnden har tidigare uttalat att det ligger i sakens natur att ett beslut om förstöring ska *verkställas* så snart det kan ske. Samma skyndsamhetskrav

gör sig gällande även ifråga om inom vilken tid åklagare ska fatta beslut om förstöring.⁸

Nämnden konstaterar att förstöringsbeslut i vissa ärenden inte har fattats med erforderlig skyndsamhet. Enligt nämnden är en tidsutdräkt på tre månader inte godtagbar.⁹ Nämnden noterar att åklagarkammaren planerar att införa rutiner för att komma till rätta med bristerna.

4.2.2. Intyg om förstöring

I en tredjedel av de granskade ärendena har det dröjt mellan tre och sju månader innan intyg om förstöring inkommit till kammaren. I ett flertal av dessa ärenden har påminnelser inte skickats.

Kammarchefen har uppgett följande.

Kammaren kommer inom kort att införa särskilda rutiner för bevakning av att bekräftelse om förstöring inkommer från Polismyndigheten. Påminnelser kommer att skickas om förstöringsintyg inte inkommer.

Nämnden noterar att åtgärder vidtagits vid åklagarkammaren i syfte att förmå Polismyndigheten att snabbare verkställa åklagares beslut om förstöring.

4.2.3. Material bevaras trots intyg om förstöring

I ett tvångsmedelsärende finns material bevarat i Polismyndighetens avlyssningssystem trots att åklagaren beslutat att materialet skulle förstöras och befattningshavare vid Polismyndigheten intygat att materialet hade förstörts.¹⁰ Nämnden avser att ta upp Polismyndighetens hantering till utredning i ett särskilt ärende.

4.3. Underrättelser till enskilda

4.3.1. Lagstadgade frister följs inte

En underrättelse till den enskilde som utsatts för hemliga tvångsmedel ska lämnas så snart det kan ske utan men för utredningen, dock senast en månad efter det att förundersökningen avslutades.

⁸ Se nämndens uttalande den 21 januari 2013 ”Förstöring av upptagningar och uppteckningar från tvångsmedelsanvändning enligt lagen om åtgärder för förhindra vissa särskilt allvarliga brott” dnr 104-2011.

⁹ Jfr. nämndens uttalande den 13 september 2017 ”Granskning av ärenden vid Ekobrottsmyndigheten där den enskilde inte underrättats om hemlig tvångsmedelsanvändning” dnr 66-2017.

¹⁰ Vid kontroller i systemet som nämnden utförde den 7 december 2017 framkom att materialet fortfarande fanns kvar.

I en fjärdedel av de granskade tvångsmedelsärendena har den första prövningen av om den enskilde ska underrättas inte gjorts inom en månad från det att förundersökningen avslutades. I några ärenden dröjde det mellan 14 och 21 månader efter det att förundersökningen lades ned tills dess att åklagare tog ställning i frågan om underrättelse till den enskilde. Ansvariga åklagare har uppgett att dröjsmålen berott på förbiseende.

Nämnden konstaterar att åklagarnas handläggning i nyss angivna delar står i strid med bestämmelserna i 27 kap. 31 § fjärde stycket RB. Nämnden ser allvarligt på att föreskriven frist för prövning av underrättelseskyldigheten inte har följts.

4.3.2. Dokumentation saknas

I två ärenden har den första *dokumenterade* prövningen av om de enskilda ska underrättas om tvångsmedelsanvändningen gjorts fyra respektive tio månader för sent. I ärendena har respektive åklagare uppgett att en prövning har gjorts tidigare men att den inte har dokumenterats.

Nämnden konstaterar att avsaknaden av dokumentation i sig utgör en brist. Det kan följaktligen inte i efterhand kontrolleras att den första prövningen av frågan om underrättelse till den enskilda gjorts inom lagstadgad tid. Det går heller inte att utläsa vilka överväganden åklagaren gjort ifråga om skälen för att skjuta upp underrättelserna till de enskilda. Åklagarnas underlåtenhet att dokumentera såväl besluten som skälen för bedömningarna är inte godtagbar från rättssäkerhets-synpunkt.

4.3.3. Ofullständiga underrättelser har lämnats

I två ärenden har åklagare beviljats tillstånd till hemlig övervakning avseende telefonnummer och andra adresser tillhörande andra personer än de misstänkta. I båda fallen har underrättelse lämnats om övervakningen avseende en mobiltelefon vardera men inte om de övriga adresser som övervakats.

Efter att nämnden ställt frågor om de underrättelser som gjorts har kompletterande underrättelser skickats, dock 14 respektive 16 månader efter det att förundersökningen lades ned.

Åklagarna har sammanfattningsvis uppgett att det rör sig om missförstånd eller förbiseenden.

Nämnden konstaterar att underrättelserna har varit ofullständiga och erinrar om vikten av noggrannhet vid utformningen av underrättelser till enskilda.

4.4. Dokumentation

Utöver de dokumentationsbrister som påtalats under avsnitt 4.1.3, 4.1.4 och 4.3.2 har nämnden iakttagit att det i nästan hälften av tvångsmedelsärendena saknas dokumentation om när förundersökningen avslutades, när den enskilde avfördes från utredningen eller när målet avgjordes slutligt. Det finns, vilket även anges i Åklagarmyndighetens rättspromemoria, starka skäl som talar för att sådana uppgifter bör dokumenteras i tvångsmedelsdiariet eftersom uppgifterna utgör utgångspunkt för när underrättelseskyldigheten respektive förstöringsskyldigheten inträder.¹¹

I tre granskade ärenden, där ledningen av förundersökningen återgått till Polismyndigheten, finns det inte någon dokumenterad erinran från åklagarna om att det åligger den polisiära förundersökningsledaren att besluta om förstöring av materialet från den hemliga tvångsmedelsanvändningen.

Åklagarna har anfört att en sådan erinran gjorts muntligen men av förbiseende inte antecknats i diariet.

Då ledningen av en förundersökning, där hemliga tvångsmedel använts, överlämnas till polisen bör den överlämnande åklagaren erinra polisen om att ansvaret för förstöringen övergått till den polisiära förundersökningsledaren. En sådan erinran bör framgå av överlämnandebeslutet och lämpligen antecknas i det hemliga tvångsmedelsdiariet.¹²

5. BESLUT

Med den kritik som ligger i det sagda avslutas ärendet.

På Säkerhets- och integritetsskyddsnämndens vägnar

Gunnel Lindberg

I avgörandet har deltagit: Gunnel Lindberg (ordförande), Barbro Thorblad, Cecilia Dalman Eek, Linnéa Darell, Berit Jóhannesson, Zayera Khan, Christina Linderholm, Ewa Samuelsson, Mats Sander och Jonas Åkerlund (enhälligt).

Föredragande: Ylva Marsh

¹¹ RättsPM 2012:8, Hemliga tvångsmedel – hanteringen i vissa avseenden, s. 21.

¹² Se t.ex. nämndens uttalande den 29 september 2011 ”Uttalande om vissa frågor rörande tvångsmedelsdiarium m.m.”, dnr 96-2011 och RättsPM 2012:8, Hemliga tvångsmedel – hanteringen i vissa avseenden s. 23.

Expedition till:

Åklagarkammaren i Örebro

För kännedom till:

Åklagarmyndigheten (Huvudkontoret, Tillsynsavdelningen)

Ekobrottsmyndigheten